

יב:

דיני ממונות בשלשה פרק ראשון סנהדרין

עין משפט
גר מצוה

קב א מ"י פ"ד מה' הל' כ"א
 בילת מקדש הלכה
 י"א
 קב ב מ"י פ"ד מה' הל' ט"ו
 קב ג מ"י פ"ד מה' הל' ט"ז
 קב ד מ"י פ"ד מה' הל' ט"ח
 קב ה מ"י פ"ד מה' הל' ט"ט
 קב ו מ"י פ"ד מה' הל' י'
 קב ז מ"י פ"ד מה' הל' י"א
 קב ח מ"י פ"ד מה' הל' י"ב
 קב ט מ"י פ"ד מה' הל' י"ג
 קב י מ"י פ"ד מה' הל' י"ד
 קב י"א מ"י פ"ד מה' הל' י"ה
 קב י"ב מ"י פ"ד מה' הל' י"ו
 קב י"ג מ"י פ"ד מה' הל' י"ז
 קב י"ד מ"י פ"ד מה' הל' י"ח
 קב י"ה מ"י פ"ד מה' הל' י"ט
 קב י"ו מ"י פ"ד מה' הל' כ'

רבינו חננאל

עירובת מעוברת ר' יהודה
 אומר אינה מעוברת וא"ר
 יהודה מפשה בחוקיה
 פלך יהודה שיעיר השנה
 מפני הטומאה וביקש
 רחמים על עצמו ר'
 שמעון אומר מעברין
 השנה מפני הטומאה
 למתחלה ומפני מה
 ביקש חזקיהו רחמים
 על עצמו משום דשעת
 ברא דשמואל דאמר
 אין מעברין השנה כיום
 שלשים של אדר הואיל
 וארואי לקיבועו ניסן הוא
 סבר הואיל וארואי לא
 אמרין ומצא שיעיר
 ניסן בניסן והתורה אמרה
 חודשה הוה לכם ראש
 חדשים זה ניסן אחר
 ניסן: עירובת ביום ל'
 דאית ליה צפ' האשה (שם ט"א):
 דמיימי פסקי הנחמקין (לקמן דף פו.)
 וס' הם העירו שמעברין את השנה
 כל אדר הוה מזי לאקשוי:
 ורבי

בהן גדול ביום הכפורים יוביה. משאר קרבנות לא מזי למידק
 דתמיד היה על מלחו כדמשמע צפ' האומר (קדושין טו.) הקס
 להם (ו) לך שצן עינין משמע שהיה על מלחו אפי' שלא בשעת העבודה:
שטומאה הותרה לציבור. אין הדבר תלוי בציבור כדאמרין
 צפ' הולילו לו (יומא)
 ד' ג' שהרי פר' יוה"כ ומזבחי כהן
 גדול ופסק דקרבן יחיד (ו) הוא דומין
 שנת וטומאה ופר' העלם דבר של
 יציבור ושעירי ע"ז וחגיגה דקרבן
 יציבור הם ואין דומין אלף נקוט האי
 כללל בידך כל שזמנו קבוע דומה
 ואפילו דיחיד וכל שאין זמנו קבוע
 אינו דומה ואפילו לציבור:
ונששים משלימות בשחורים יעודפין
 ע"ייהן. מימה דצפ' ילד
 זולין (פסחים דף עט. וס') פלוגי כשהיו
 ישראל ממלכה טהורים וממלכה טמאה
 דרב אמר הללו עושין לעלמן והללו
 עושין לעלמן ורב כהנא אמר טהורים
 עושין את הראשון וטמאין עושין את
 השני ואיכא דלמר רב כהנא אמר
 טהורים עושין את הראשון וטמאים
 אין עושין לא את הראשון ולא את
 השני והשמש סניג' דהכא כמאן אי
 כרב אי כלישנא כתרל דרב כהנא
 למען יע' משלימות צדעיות כגי ואי
 כלישנא קמא דרב כהנא למען י'
 עדיפות במשלימות כגי וי"ל דנקט
 משלימות ועדיפות דהשתא לכולהו
 לשיעו עירובת מעוברת רבי יהודה אומר
 רחמים על עצמו וה"מ לשנוי' דלכסוף
 סבר נשים צדעיות מונה ובשני שות
 ולכן ביקש ללאו שפיר עבד דעבד
 פסח על אלף לביש' דר"ש קיימין
 דאית ליה צפ' האשה (שם ט"א):
מכדי מפוריא לפסחא כו'.
 אמתני' דעדיות (פ"ו מ"ו)
 דמיימי פסקי הנחמקין (לקמן דף פו.)
 וס' הם העירו שמעברין את השנה
 כל אדר הוה מזי לאקשוי:
 ורבי

יב: אכלו את הפסח בלא ככתוב כי התפלל
 חזקיהו עליהם לאמר ה' הטוב יכפר בעד
 רבי שמעון אומר אם מפני הטומאה עירובת
 מעוברת אלא מפני מה ביקש רחמים על
 עצמו שאין מעברין אלא אדר "הוא עיבר
 ניסן בניסן ר' שמעון בן יהודה אומר משום
 ר"ש מפני שהשיא את ישראל לעשות פסח
 שני: אמר רבי רבי יהודה אומר מעברין
 אלמא אית ליה לרבי יהודה טומאה דחוויה
 היא בציבור והא תניא ציץ בין ^ושישנו על
 מצחו ובין שאינו על מצחו מרצה דברי רבי
 שמעון ר' יהודה אומר יעודו על מצחו מרצה
 אין עודו על מצחו אינו מרצה א"ל ר' שמעון
 בהן גדול ביום הכיפורים יוביה משום
 מצחו ומרצה אבר לו רבי יהודה הנח ליום
 הכיפורים שטומאה הותרה בציבור וליטעמך
 תיקשי לך היא גופה ר' יהודה אומר מעברין
 ואמר ר' יהודה מעשה בחזקיהו מלך יהודה
 שיעיר את השנה מפני הטומאה וביקש
 רחמים על עצמו אלא חסורי מחסרא והכי
 קתני אין מעברין את השנה מפני הטומאה
 ואינה מעוברת ואמר רבי יהודה וכו' אי הכי
 ר' שמעון אומר אם מפני הטומאה עירובת
 מעוברת היינו תנא קמא אמר רבא לכתחלה
 איכא בינייהו תניא נמי הכי אין מעברין את
 השנה מפני הטומאה לכתחילה ר' שמעון
 אומר מעברין אלא מפני מה בקש רחמים
 על עצמו שאין מעברין אלא אדר אדר
 ניסן בניסן אמר מר' שאין מעברין אלא אדר
 והוא עיבר ניסן בניסן ולית ליה לחזקיהו
 יחדש הזה לכם זה ניסן ואין ^ואחר ניסן
 טעה ברשומאל דאמר שמואל אין מעברין
 את השנה ביום שלשים של אדר הואיל וראוי לקובעו ניסן ואיתו סבר
 הואיל וראוי לא אמרין תניא נמי הכי: אין מעברין את השנה ביום שלשים
 של אדר הואיל וראוי לקובעו ניסן: רבי שמעון בן יהודה אומר משום
 רבי שמעון מפני שהשיא את ישראל לעשות פסח שני היכי דמי אמר רב
 אשי כגון שהיו ישראל מחצה טמאים ומחצה טהורים ונשים משלימות
 לטהורים ועודפות עליהם מעיקרא סבר ^ונשים בראשון חובה דהוה מיעוטן
 טמאים ומיעוטן מידחו לפסח שני ולכסוף סבר נשים בראשון רשות דהוה
 להו טמאים רובא ורובא לא מדחו לפסח שני: גופא אמר שמואל אין מעברין
 את השנה ביום שלשים של אדר הואיל וראוי לקובעו ניסן עירובת מאי אמר
 עולא אין מקדשין את החדש קידשו מאי אמר רבא במל העיבור רב נחמן
 אמר ^ומעובר ומקדש א"ל רבא לרב נחמן מכדי מפוריא לפיסחא לתלתי יומין
 הוה ומפוריא ^ודרשינן בהלכות הפסח ^ודתיא ^ושואלין בהלכות הפסח קודם
 לפסח שלשים יום רשב"ג אומר שתי שבתות וכי מטי ריש ירחא מרחקין
 ליה אתי לזולולי בחמין אמר ליה ^ומידע ידועי דשתא מעברתא בחושבנא
 תליא מילתא אמרי חושבנא הוא דלא סליק להו לרבנן עד השתא אמר
 רב יהודה אמר שמואל אין מעברין את השנה אלא א"כ היתה תקופה חסירה
 רובה של חודש וכמה רובה של חודש ישישה עשר יום דברי רבי יהודה
 רבי

כי אכלו את הפסח בלא ככתוב. שיעיר את השנה מפני הטומאה
 שלא כד: ניסן בניסן. לאחר שקידשו לנס ניסן חזר ומלך ועשאו
 אדר השני: ר"ש בן יהודה אומר. לא עירבה אלף השאין לפסח שני
 שלא כדין לפיך ביקש רחמים על עצמו: דחוויה לציבור. כלומר
 בקושי הותרה טומאה לציבור וכל
 כמה דלאפשר להדרי לעשותו בטירה
 מהדרין ולכן מעברין כדי שיעשו
 בטירה: לך מרלה על טומאת זכמים
 לעלות לרצון: ^וניסן שישנו על מלח.
 כהן גדול בשעת טומאה בין שאינו
 על מלחו מרצה: כהן גדול. בנואו
 לפני לפנים ציוס הכיפורים יוביה
 שאינו לובש בגדי זהב וזהב ואם אירע'
 טומאה נקדשם מרצה הנין: אמר
 לו הנח ליום הכיפורים. שכולו עבודת
 יציבור הוא וטומאה הותרה בקרבן
 יציבור כטירה גמורה ואין לך לך רבי
 לרצות. אלמלא היתר גמור הוה: אמר
 יהודה אומר אינה מעוברת. לפי
 שהטומאה היתר היא לציבור ושלא
 לצורך עירובת: לפסחיה א"כ. דתיק
 קאלמר אין מעברין לכתחילה ולכרי
 שמעון מעברין לכתחילה ואידי דקאלמר
 רבי יהודה אינה מעוברת אמר אינה
 מעוברת והוא הדין לכתחילה: ואין
 אחר ניסן. משקבעתו זה ניסן אין
 אמה יכול לעשות זה אדר והאחר
 ניסן: ציוס שלשים של אדר. אם לא
 ישנו עד הנה בעיבור שנה לא יעברו
 עוד הואיל והיום רחוי לקבוע ניסן
 אם היה אדר חסר: ואיפו. מעיקרא
 סבר הואיל ורחוי לא אמרין ועירבה
 ולכסוף הוה דשמואל וביקש רחמים
 על עצמו: סידי דמי. דמעיקרא
 השיא ולכסוף חזר בו: מחלש. לאו
 דווקא אלף כדמפרש ואילו שהכרים
 היו טמאים יותר מן הטהורים
 וגשים היו רובן טהורות עד שהגשים
 טהורות משלימות את ממלכה טהורים
 ועודפות עליהן כשכחתה מונה אנשים
 וגשים כלחת כטמאים ובעטורים
 נמלחו טהורים יתירים לפלוגתא
 בפסקי האשה (פסחים דף ט"א): דאיכא
 למאן דלמר נשים חובה בהבאת
 הפסח לראשון ואיכא למאן דלמר
 נשים רשות וחזקיהו מעיקרא סבר
 נשים צפסח לראשון חובה ומיעטרפו
 הלכך הוה טמאים מיעוטא ומידחו
 ולכסוף סבר נשים צפסח לראשון
 רשות ולא מיעטרפו והוה להו טמאים
 רובא ואיש נדהה לפסח שני ואין
 יציבור ידמיון: אין מקדשין את הפסח.
 לומר מקדש הוא לאדר השני דכיון
 דראוי לקבוע ניסן קרינא ביה ובי
 ניסן ואין אחר ניסן אלף שנתקי ובי
 מטי ריש ירחא אחרנא מקדשי ליה
 לניסן: ומפוריא דרשינן בהלכות
 הפסח. וכיון דלא עירבנו קודם
 הפורים ושמונה דרשה של הלכות
 הפסח כי הדר מעברי צית דין לשמא
 ומודעי לעלמא לא מהימני להו
 לשלומי כ"ד ומזולתי בחמין: כחושבנא
 תליא מילתא. שהקין והחורף לפי

מסורת הש"ס

(א) פסחים ע"ו יומא ז'
 (ב) ו' ת"ס דריה אל.
 (ג) מ"י ל' איקלע וי"א.
 (ד) נדרות י"ב (ד) נפסחים
 ע"ו: (ה) ט' מילה טע'
 (ו) ז' ר"ה י' ע"ו ה'
 (ז) נדרות י"ב מ"י פ"ד מה' הל' י"א
 (ח) ר"ה י"א מ"י פ"ד מה' הל' י"א
 (ט) ר"ה י"א מ"י פ"ד מה' הל' י"א

תורה אור השלם

1. כי מרבית הקצת רובת
 מאפריים ומנשה ישיבת
 ויבולן לא התקרו בי
 אכלו את הפסח בלא
 ככתוב כי התפלל
 חזקיהו עליהם לאמר ה'
 הטוב יכפר בעד
 דברי הימים ב' ל"ח
 2. הירוש תורה לכם ראש
 חרשים ראשון רובא לכם
 לקרשי השקת
 שמי' יב ב

הנהרות הב"ה

(א) נמרא ומפוריא דרשינן
 בהלכות הפסח דתיא
 שאלין ודרושינן בהלכות
 הפסח: (ב) ת"ס ד"ה כהן
 וכו' הקס להם בציצין:
 (ג) י"ה שטומאה וכו'
 דקרבן יחיד הם דומין:

מוסף רש"י

בין שישנו על מצחו. אל
 כהן גדול כשעיריה טומאה
 על הקרבן יומא ז'. בהן
 גדול ביום הכיפורים
 יוביה. בשעת עבודת פסח.
 שאינו על מצחו. דהא
 אין נכנס שם כנגדי וזה
 כדאמרין בריה (ט"א):
 קיימין גשסא עיבור
 (פסחים טו ובעיני יומא ז').
 ומרצה. אם לא טומאה.
 דהא ק"ל מל קרבנות
 הנינו הקבוע לכן זמן דומין
 את הטומאה. ו' ששנו
 אית ליה טומאה דתיא הדין
 נכתיב לו לא משום הדין
 מרצה שטומאה לא הוה
 מיתכשר (פסחים טו ז').
 שטומאה הותרה
 בצבור. שכל קרבן עובר
 ואין לך לרצון צ"ן יומא
 ז'. אין קרבן עובר יחיד
 רצוי הדין אלף קרבן יחיד
 (פסחים טו ז'). ורואי עיבר
 ניסן בניסן.
 שמתקדש החדש לנס ניסן
 נתלך לעבר את השנה
 ועשאו אדר. מתי שמתלך
 נכרי הימים (ג ל) יומא
 ז'. התלך לעשות הפסח ביום
 השני (נדרות י"ב). ביום
 שלשים של אדר. ואש"ס
 של מקדש החדש. ששיין
 לא בלא עדים (שם).

חשון תקופת החמה

הס מתגלגלין וכשריני ימי שנות החמה על שנות הלכנה יותר מדלי מתאחר האניב אחר הפסח שהמודעות אנו קובעין
 אחר תולדות הלכנה: אין מעברין את הפסח. על תקופה אל"כ חישנו ומלואו שתי תקופת ממו חסירה מהשלמת משעים ו' ויס שלא רבו
 של חדש תשרי: ששה עשר יום. ותקופת תשרי נופלת ב"ו אלף אלף היתה תקופת תשרי נופלת בששה עשר אין מעברין. ולקמיה (ג.) יליך טעמא:
 רבי